

πληρεστάτη συλλογή ἐπιθυμιῶν στηλῶν, αἰτίνες διακρίνονται εὐκόλως ἐκ τοῦ ἐπιτεφροντος τας πλείστας γεωματίου, καὶ ἐπιθυμιῶν ληκυθίων, ἥτοι μεγάλων λιθίνων ἀγγείων ἔχοντων μίαν μόνην λαβήν. Αἱ ἐπὶ τῶν στηλῶν καὶ τῶν ληκυθίων γλυπτὰ εἰκόλες δὲν εἶνε πολὺ ποιικίαι· ὡς εἶνε φυσικόν, αναφέρονται πᾶσαι εἰς τοὺς νεκροὺς, παριστῶσαι συνήθειαν τὸν χωρισμὸν τοῦ θανόντος ἀπὸ τῶν συγγενῶν του, ἢ γυναῖκα καθημένην καὶ λαμβάνουσαν κοσμήματα ἐκ κιβωτίου, ὃ κρατεῖ ὑπηρετρία· ἄλλοτε πάλιν ὁ νεκρὸς ἔχει εἰς τὰς χεῖράς του πτηνόν, ἢ ἄλλο τι πρᾶγμα, ὃ ἡγάπα ζῶν, καὶ οὕτω καθεζήσῃ. Ἀλλ' ἐν πᾶσι διαφαίνεται ἀληθὲς πόνος, ὅστις ὅμως μετριάζεται ὑπὸ τῆς τὰ ἑλληνικὰ ἔργα διακρινούσης εὐκοσμίας καὶ σωφροσύνης εἰς γλυκεῖαν τινα καὶ ἀόριστον μελαγχολίαν. Οἱ ἡμέτεροι γλύπται ἔπρεπε νὰ μελετῶσι συχνότερα τὰ ἔργα ταῦτα, διὰ νὰ μένῃ εἰς τὰ ἰδικὰ τῶν πάντοτε μικρὰς τῆς διακρίσεως μεταξὺ νεκροταφείου καὶ θεάτρου.—Ἐν τῷ δευτέρῳ δωματίῳ ἐπὶ ἰδιαίτερου βᾶθρου ἵσταται καὶ τὸ πολυθρύλλητον ἀντίγραφον τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου, τὸ παρὰ τὸ Βαρβάκειον πρὸ τριῶν σχεδὸν ἑτῶν εὑρεθὲν, καὶ περὶ οὗ τόσος εἶχε γέινει τότε κρότος. Δυστυχῶς τὸ ἀντίγραφον τοῦτο εἶνε ἔργον μετριωτάτου τεχνίτου καὶ δὲν δύναται νὰ δώσῃ οὐδεμίαν ἰδέαν περὶ τῆς τέχνης τοῦ Φειδίου· μόνον τὴν στάσιν καὶ τὰ ἐξωτερικὰ σύμβολα ἡδυνήθη νὰ μιμηθῇ ὁ ἀντίγραφος· ἡ ἔκφρασις ὅμως ἐκείνη, ἥτις ἐγοήτευε τοὺς ἀρχαίους, καὶ τῆς ὁποίας καὶ ἡμεῖς ἀκόμη αἰσθάνομεθα τὸ μεγαλεῖον πρὸ τῶν λειψάνων τοῦ Παρθενῶνος, ἡ ἔκφρασις αὕτη λείπει ἐνταῦθα ὁλοτελῶς.—Περὶ τῶν λοιπῶν ἔργων, ὧν πλείστα ἐσχάτως ἐκεῖ μετακομισθέντα εἰσέτι δὲν ἐστήθησαν, δὲν ἔχομεν νὰ εἰπωμέν τι ἰδιαιτέρον· θὰ μνημονεύσωμεν ὅμως τῆς δεξιᾶ τῆς εἰσόδου αἰθούσης, ἐν ἣ ὑπάρχει συλλογὴ ἀρκετὰ μεγάλη προτομῶν, ὧν αἱ πλείστα δυστυχῶς ἀνδρῶν οὐχὶ ἐπισήμων· οὐχ ἥττον ὅμως ἔχει τι τὸ ἐνδιαφέρον, νὰ βλέπῃ τις τόσας ἑλληνικὰς καὶ ρωμαϊκὰς φυσιογνωμίας ὁμοῦ (διότι ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν καὶ ρωμαϊκαὶ κεφαλαί). Ἐὰν ἡθέλωμεν νὰ ἐκτελέσωμεν κατὰ γράμμα, ὅσα ὁ τίτλος τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ὑπόσχεται, νὰ ἐμιλήσωμεν δηλαδὴ περὶ πάντων τῶν μουσείων τῶν Ἀθηνῶν, ἔπρεπε νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τινὰς μικροτέρας συλλογὰς ἀρχαιοτήτων, εἰς διάφορα μέρη διεσπαρμένας. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ γράψωμεν ὁδηγὸν τῶν ξένων σκοπὸς τῆς διευθύνσεως ἦτο ὑπομνησκουσα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ φύλλου τούτου, ὁποῖος ἠσπασμὸς κρύπτεται ἐν τοῖς μουσείοις τῶν Ἀθηνῶν, νὰ διεγείρῃ ὀλίγον ζήλον καὶ ὀλίγην ἀγάπην ὑπὲρ τῶν ἀρχαιοτήτων παρὰ τοῖς ἀπανταχοῦ φίλοις τοῦ «Μὴ Χάνεσαι». Ἐὰν κατάρθωσιν τοῦτο, κατάρθωσιν πολλὰ, διότι ἐκέρδισε τὴν ἐκλεκτοτέραν μερίδα τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑπὲρ τῶν δυσμοίρων ἀρχαιοτήτων, τῶν καταστρεφόμενων βανδαλικῶς ὑπὸ ἀμαθοῦς πλεονεξίας ἢ ἀπεμπολουμένων εἰς τὴν Εὐρώπην ὑπὸ ἐπιστημονικῆς ἀρχαιοκαπηλίας.

Φιλάρχαιος

Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σόφια, τῇ 19 ᾽Ιουλίου 1883.

Τὴν ἐνήργησεν ἡ γερμανικὴ πολιτικὴ. Τοῦτο εἶνε βέβαιον, ὑπερβέβαιον. Τὰ ἀτομικὰ αἰσθήματα τοῦ ἡγεμόνος, ἡ πρὸς

τὸ ἄτομον τοῦ στρατηγοῦ Σόβολεφ ἀντιπάθεια καὶ συντηρητικὸν καὶ φιλελευθέρων πολιτευομένων ἐπὶνεγκε τὴν μεταβολὴν ταύτην, τὴν τοσοῦτον ἐλκύσαν τὴν προσοχὴν τῆς Εὐρώπης.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη ὑπῆρξε συνέπεια τῆς αὐτοκρατορικῆς πτεφσεως καὶ τῆς περιοδείας τοῦ ἡγεμόνος εἰς Γερμανίαν. Αἱ ῥαδιουργίαι τοῦ πρωθυπουργοῦ του ἐν Μόσχᾳ καὶ Πετροπόλει κατέστησαν ψυχρὰν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Α' τῆς Βουλγαρίας τὴν κηδεμόνα αὐτὴν, — τοσοῦτον δὲ μάλλον ὅσον τὰ κατόπιν ἐπελθόντα ἐπέδειξαν ὅτι εἶχον βάσιν τινὰ αἱ διαβολαὶ τοῦ στρατηγοῦ. Ὁ ἡγεμὼν προφανῶς ἐκλινε πρὸς τὴν γερμανικὴν πολιτικὴν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκλινε καὶ ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις νὰ καταστήτῃ ἐκποδὼν τὸν προστατευόμενόν της.

Πράγματι διετέλει ἐν ἀμφιβολῇ, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ του εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἡ θέσις τοῦ ἡγεμόνος· ἐψιθυρίζετο ἡ ἀντικατάστασις, καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων διαδόχων διεδίδοντο. Ἀλλ' ὑπελόγιζεν ἡ ρωσικὴ πολιτικὴ ἄνευ τῆς ἐπιτηδεῖας ὑποστηρίξεως τοῦ πολυμήτιος τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης Ὀδυσσεως. Ἐζήτησαν οἱ ῥώσσοι στρατηγοὶ νὰ προσκαλληθῶσι τοὺς φιλελευθέρους καὶ ἐκολάκευον τὸν δῆμαρχον τῆς πρωτεύουσας κ. Σουκνάρωφ καὶ τοὺς ἰδικούς του· ἀπ' ἐτέρου ὅμως μετεκαλέσατο ὁ ἡγεμὼν τὸν ἐξόριστον τῆς Βράτζας καὶ διὰ τῆς συγγενείας προσεκλήσατο τὴν ὑποστηρίξιν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Ἐνέδωκεν εἰς τοὺς ῥώσσους ἐπαναφέρειν τὸ σύνταγμα, ἀλλὰ τὴν ἐπάνοδον ταύτην κατέστησε τοσοῦτον ἴδιον ἔργον, ὥστε ὅλη ἡ δημοτικὸς τοῦ κινήματος αὐτὸν καὶ μόνον πύνησεν. Ἐκολάκευον οἱ ῥώσσοι τοὺς φιλελευθέρους, ἀλλὰ τοσοῦτον πλείοτερον καὶ ἐπιτηδειότερον ὁ ἡγεμὼν, ὥστε συνήνωσεν αὐτοὺς μετὰ τῶν συντηρητικῶν. Ὑπεστηρίζοντο οἱ στρατηγοὶ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Ῥώσσου αὐτοκράτορος, ἀλλ' ἀπέστειλε πρᾶκτορα ἀφωσιωμένον τοῦ φίλου εἰς Πετρούπολιν ὁ ἡγεμὼν, τὸν κ. Στοίλωφ. Ἡ Βουλὴ ἐνθουσιωδῶς ἐδέχθη τὸν ἡγεμόνα ἀπαγγέλλοντα τὸ ἐναρκτήριον προσφώνημα καὶ ἡ δυσμένεια, ἥτις εὐρίσκετο εἰς τὰ αἰσθήματα πάντων, δὲν εἶχεν ὡς θύματα ἢ τὴν δυάδα Σόβολεφ-Κάουλμπαρ καὶ τοὺς περὶ αὐτούς.

Τοιοῦτο εἶνε ἐν συντόμῳ τὸ ἱστορικὸν τῆς μεταπολιτεύσεως ταύτης, τῆς ἐπιτευχθείσης διὰ τοσοῦτον πρωτοφανοῦς τρόπου καὶ τῆς ἐπενεγκούσης τοσοῦτον ἀπροσδόκητα ἡποτελέσματα. Ὁ ἡγεμὼν φαίνεται τὴν στιγμὴν ταύτην κύριος τῆς θέσεως.

Τὴν στιγμὴν ταύτην λέγω, διότι τοῦ συμβιβασμοῦ τοῦτο μένουσι δύο ἐκκρεμότητες—δύω ἄρθρα τοῦ παλαιοῦ συντάγματος, τὸ ἱγ' καὶ ἰδ', ὧν τὴν ἀπάλειψιν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ θεωρεῖ ὁ ἡγεμὼν ὅπως διαμείνῃ ἐν τῇ χώρᾳ. Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀφορῶσι τὰς ἐκλογὰς, αἰτίνες, κατὰ τὸ σύνταγμα τῆς Τυρνόβου εἰσὶν ἀπλαῖ ὡς ἐν Ἑλλάδι, ἐνῷ κατὰ τὸν νέον νόμον οἱ ἐκλογεῖς κατατάσσονται εἰς δύο βαθμούς. Εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ νόμου τούτου ἐπιμένει ὁ ἡγεμὼν καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν γερουσίας ἐχούσης τὴν ἀρνησικυρίαν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς βουλῆς. Αἱ δύο αὗται ἐκκρεμότητες ἔχει ἀποφασίσαι ἡ Α. Υ. νὰ λυθῶσι πρὸ τῆς λήξεως τοῦ τρ. ἔτους.

Ἡ βουλὴ, μετατραπείσης εἰς τακτικὴν νομοθετικὴν τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς συνόδου, θέλει ψηφίσαι τὸ νομοσχέδιον τοῦ νέου συντάγματος, ὅπερ ὑποβλήθησεται εἰς μεγάλην ἐθνοσυνέλευσιν, κατόπιν τῆς κυρώσεως τῆς ὁποίας, θέλει λάβει ἰσχὺν νόμου. Ἀλλὰ δύο δισταγμοὶ ἐπέρχονται εἰς τὸ πνεῦμα παντὸς τοῦ μελετῶντος τὴν πολιτικὴν τοῦ τόπου κατὰστασιν. Ἀφ' ἑνός ἡ διατήρησις τοῦ οἰκουμενικοῦ βουλ-

γαρικού υπουργείου, άπαρτιζομένου εκ στοιχείων διαλύσεως μάλλον ή εδραιώσεως. Καί άφ' ετέρου ή ενεργεια της ρωσικής αύλης, ήτις πάντοτε έπιποθεί ν' ανατρέψη τόν ήγεμόνα, όπως αντικαταστήσῃ αὐτόν δι' ιδίου της όργάνου.

Αί ενεργειαί αὐται έχουσι κυρίως κέντρον τήν πρωτεύουσαν καί τό Ρουσσούκιον. Κεκηρυγμένοι όπαδοί της ρωσικής πολιτικής ένταῦθα εἶνε ό κ. Σουκνάρωφ, της παλαιάς βουλῆς πρόεδρος, της πρό του ήγεμονικού πραξικοπήματος· έν δέ Ρουστσουκίω ό άρχιμανδρίτης; Κλήμης, ό πρόεδρος της έθνοσυνελεύσεως; Τυρνόβου. Τά δύο ταῦτα πρόσωπα εἶνε δυσηρεστήμενα διότι οὐδόλως ώφελήθησαν άτομικώς εκ της μεταβολῆς τών πραγμάτων καί τήν δυσάρεστην αὐτήν έπιτηδείως καρποῦνται οί Ρώσσοι.

Ίδού τό σημεῖον, εἰς ό εύρίσκεται ή πολιτική ένταῦθα κατάστασις.

Ίδού ή τάλαινα Ἀνατολή έρμαιον τών ραδιουργιῶν της αὐστριακῆς καί ρωσικῆς αύλης. Τήν μέν Ρουμανίαν προσκολλωμένην εἰς τās πτέρυγας τοῦ άετοῦ της Γερμανίας, όστις πρό μικροῦ μόλις έρράπισεν αὐτήν· τήν Σερβίαν κατά τήν στιγμήν της άναπτύξεως τών όδοιπορικῶν της μέσων υπείκουσαν εἰς τās ρωσικάς προτροπάς καί έπιδιώκουσαν τήν πτώσιν τοῦ βασιλέως των· τήν Βουλγαρίαν μεταίχιμιον έπὶ ζητήματος συνταγματικοῦ, οὐ δέν έννοεῖ ἰώτα κἀν ό λαός της. Ταραχή καί άμφιβολία καί δισταγμός έγχυνόμενα ως δηλητήριον καί πῦρ εἰς τήν καρδίαν παντός ποθοῦντος ιήν πρόοδον της πατρίδος τοῦ Ρωμούνου, Σέρβου ή Βουλγάρου.

Ός έλλην άλγῶ θεώμενος τήν κατάστασιν αὐτήν καί αναλογιζόμενος ότι αν καί έχθροί ήμῶν απέβησαν εκείνοι, οὔτινες πρότερον μᾶς ήγάπων, αν έστερήθημεν της άρχηγίας παντός εν τῇ Ἀνατολῇ κινήματος οὔτε οί καταραδιουργηθέντες καί άποσπασθέντες ήμῶν εύτυχοῦσιν. Οί λαοί

της Ἀνατολῆς άπεσπασθησαν άλλήλων όπως χρησιμεύσωσι βορά τών μεγάλων της ήμέρας· αὕτη εἶνε ή μόνη άλλθεια, τό μόνον πόρισμα, όπερ έξάγω από τών συγχρόων γεγονότων.

Πρόσπερος

ΧΡΟΝΙΚΑ

Έκ Θεσσαλονίκης οὐδέν νεώτερον. Συσκέπτονται μόνον οί υπό της Μεγάλης Έκκλησίας σταλέντες Πατριαρχικοί έξαρχοί Δράμας καί Σερρών από κοινοῦ μετά τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης όπως συμβιβάσωσι τούς αντιμαχομένους. Ἀς έλπίσωμεν ότι έπὶ τέλους θά ένθυμηθῶσιν οί λεγόμενοι άντιπολιτευόμενοι καί φιλελεύθεροι καί ριζοσπαστικοί τό ιερόν αίσθημα της φιλοπατρίας καί συνετιζόμενοι θά παύσωσιν άγωνιζόμενοι τοιοῦτον τραγικοκωμικόν άγῶνα, ζημιόνοντες τόσοι πολύ τόν μακεδονικόν άγῶνα.

Ἀς ένθυμηθῶσι τοῦλάχιστον ότι ό Μητροπολίτης, καθ' οὔ μάχονται τώρα, εἶνε αὐτός εκείνος ό πρό μηνῶν άκόμη κηδεύσας τήν βαρυσήμαντον εκείνην έγκύκλιον ήτις μόνη ή δύνατο—καί ήδυνήθη—νά γεννήσῃ Μακεδονικόν ζήτημα υπέρ τών δικαίων της Έκκλησίας καί τών Ὁρθόδοξων χριστιανῶν της Μακεδονίας. Έκτοτε τοῦλάχιστον ήμεῖς πρώτοι εκ της έγκυκλίου εκείνης όρμώμενοι άνεπετάσσομεν τήν σημαίαν τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος, καί ή σημαία εκείνη άναδιπλωθεῖσα υπό τοῦ λοιποῦ τύπου, ἰδοῦ σήμερα καί εἰς χεῖρας υποψηφίου βουλευτοῦ, τοῦ κ. Κ. Ίεροκλέους, όστις από της αύριον θ' άρχίσῃ νά συγκινή τās Ἀθήνας, καί αἱ ἰδανικώτεραι καί εύγενέστεραι Ἀθηναίαι εἶνε άδύνατον νά μή ταχθῶσιν υπό τήν σημαίαν αὐτήν. Ἀς μή έπιμένωσιν οί έ-

17

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

17

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 584)

Τά δωμάτια τών λουτρῶν τοῦ μεγάρου του έβλεπον εἰς τήν αύλὴν μιᾶς γειτονικῆς οἰκίας. Ἀλλά τὰ παράθυρα τών δωματίων τούτων ήσαν κλεισμένα με σιδηρᾶς κιγκλίδας. Έν μιᾷ στιγμῇ, διά τρομακτικῆς δυνάμεως τών μέχρι θανάσεως τεταμένων μυῶνων του, ό Γάστων κατώρθωσε νά βγάλῃ ένα σίδηρο καί ή κυρία Βορεζέφ έφυγε. Ὀλίγα δευτερόλεπτα μετά ταῦτα ό κόμης, εἰσαχθεὶς πλησίον τοῦ Βλιγνῦ, ήσύχην καί μειδιῶντος, ήναγκάσθη νά όμολογήσῃ εἰς τόν

εαυτόν του ότι ήπατήθη καί ν' άποσυρθῇ ζητῶν συγγνώμην.

Ό κόμης κατώρθωσε νά κρύψῃ τήν λύσσαν του καί έδείχθη πρὸς τήν γυναῖκα του γαλήνιος. Έξ έπιτηδείως ληφθεῖσων πληροφοριῶν όμως βεβαιωθείς ότι αἱ υποψίαί του ήσαν βάσιμοι, άπεφάσισε νά εκβιάσῃ τόν δοῦκα εἰς μονομαχίαν. Διευθύνθη λοιπόν πρὸς τήν λέσχην καί έπήρε τόν μπάγκο. Ἀφού τὰ χαρτιά έτελείωσαν καί έκοψεν ό Γάστων, ό κόμης σκαιῶς εἶπεν ότι δέν παίζει πλέον. Ό δοῦξ εἰήτησε ψυχρῶς εξηγήσεις, ό κόμης ήρνήθη νά δώσῃ τοιαύτας. Ὡς ήν έπόμενον πρόκλησις έπηκολούθησεν.

Ἡ διαγωγή τοῦ Βαρζέα κατεκρίθη όμοφώνως. Ἀλλ' ό σκοπὸς τόν όποιον έπέδιωκεν ό σύζυγος εἶχεν έπιτευχθῆ. Τήν έπομένην θά έγίνετο ή μονομαχία. Έκτυπήθησαν εἰς έν μικρόν δάσος σφυδῶν, με πιστόλι, εἰς άπόστασιν εἰκοσι βημάτων. Ό Γάστων σεβόμενος παραπολὺ τήν ζωήν του δέν έδείχθη γενναῖόδωρος πρὸς τόν σύζυγον της έρωμένης του. Εἰς τό δοθέν σημεῖον έπυροβόλησε καί εκάρφωσε τήν σφαῖράν του εἰς τήν κοιλίαν τοῦ αντιπάλου του. Ό κόμης έξαπλωθείς έπὶ της αίμοφύρτου χιόνας έσηκώθη τότε έπὶ τοῦ γόνατος μετ' άγρίας ένεργητικότητος καί σκοπεύων έπυροβόλησε τόν Βλιγνῦ. Ἀλλ' ή άδυναμία, ή προερχόμενη εκ της άπωλείας τοῦ όλονέν εκ της πληγῆς του ρέοντος αίματος, δέν άφῆκε αὐτόν νά σκοπέσῃ όπως έπρεπε καί έπλήγωσε τόν δοῦκα μόνον εἰς τόν ὄμον.

Ό κόμης έπέζησε της φοβεράς πληγῆς του. Ὅσον δ' ά-